

Hồi 23

Kẻ Lạ Thổi Sáo

Không có ai cả, người chết người sống đều không có ai cả.
Có phòng lửa đèn đã tàn, có phòng ánh đèn đã tắt, quán trọ lạnh lẽo, khoảng sân lạnh lẽo.

Thi thể tuy đã được dọn đi, nhưng khắp sân vẫn tràn đầy mùi tanh của máu. Gió đêm lạnh buốt khiến cho huyết định ngưng kết lại.

Còn kẻ thổi sáo đâu?

Tiếng sáo phiêu diêu nghe mơ hồ rất gần, lại mơ hồ rất xa.

Khi bọn họ ở trong phòng, tiếng sáo mơ hồ lại ở ngoài sân. Khi bọn họ đi ra ngoài sân, tiếng sáo lại như ở ngoài tường.

Bóng đêm bên ngoài tối như mực.

Bọn họ vọt qua đầu tường đầy tuyết, trong bóng đêm sâu thẳm, chỉ có ánh đèn lấp lóe như ma trời.

Dưới ánh đèn phảng phất có bóng người như hồn ma đang thổi sáo.

Người này là ai?

Có phải là người thổi sáo vừa rồi không?

Tại sao y lại một mình thổi sáo dưới ánh đèn? Hẳn là đang đợi riêng bọn họ?

Đêm khuya như vậy y lại một mình ở đây đợi bọn họ, là vì mục đích gì?

Những chuyện này chỉ có một người có thể trả lời được.

Cái đèn treo ở trên một cành cây khô theo gió lắc lư.

Đinh Linh Lâm nhìn cái chụp đèn là loại chụp đèn dùng đón khách buổi tối ở quán trọ Hồng Tân.

Nhưng nàng không nhìn rõ người này.

Nàng muốn lao tới nhưng Cát Bình đã kéo nàng lại. Nàng cảm thấy lòng bàn tay của Cát Bình toát mồ hôi lạnh.

Một người tuổi càng lớn, lúc càng gần cái chết, tại sao lại càng sợ chết?

Đinh Linh Lâm cắn chặt môi, hạ thấp giọng nói:

- Người có thể quay về quán trọ trước, để một mình ta đến xem.

Cát Bình thở dài.

Y biết nàng đã hiểu lầm ý của y, y không phải lo lắng cho bản thân y mà là cho Đinh Linh Lâm.

- Ta đã lớn tuổi chẳng còn gì phải sợ nữa. Chẳng qua

Đinh Linh Lâm ngắt lời nói:

- Ta hiểu rõ ý người nhưng ta nhất định phải đến xem.

Tiếng sáo đột nhiên dừng lại, trong bóng đêm đột nhiên có tiếng người lạnh lùng cất lên:

- Ta biết các người đang tìm ta này giờ, tại sao lúc này còn chưa đến?

Giọng nói rất sắc, rất là chói tai.

Bàn tay Đinh Linh Lâm cũng toát ra mồ hôi.

Nàng đã nghe qua giọng nói này.

Vô luận ai đã nghe qua giọng nói này, chỉ cần nghe qua một lần thì sẽ mãi mãi không bao giờ quên.

Người này lẽ nào là một trong tứ đại thiên vương của ma giáo?

Sắc mặt Cát Bình đã thay đổi, thấp giọng nói:

- Tóm lại người là ai?

Kẻ ngồi dưới ánh đèn cười nhạt nói:

- Tại sao người không đến xem ta là ai?

Đinh Linh Lâm đương nhiên muốn đi đến.

Nàng chợt hiểu rõ nếu đến sẽ không còn hồ nghi gì nữa, mà nếu không đến cũng không được.

Nhưng Cát Bình vẫn đang nắm chặt tay của nàng, vội nói:

- Ta sớm muộn cũng sẽ biết y là ai không nên vội.

Đinh Linh Lâm nói:

- Ta vội!

Nàng đột ngột quay người, một cú khuỷu tay đánh vào hông của Cát Bình, thân hình nàng đã lướt đi.

Ánh đèn đột nhiên vụt tắt.

Gió lạnh thổi khắp nơi, khắp nơi một màn tối đen.

Nhưng Đinh Linh Lâm đã lao đến trước mặt người này, đã nhìn thấy rõ khuôn mặt của y.

Một khuôn mặt vắn vẹo trắng xanh, một đôi mắt tràn đầy sự đe dọa khủng bố, đôi mắt lồi ra giống như con cá chết nhìn trừng trừng Đinh Linh Lâm.

Đinh Linh Lâm đã thấy qua khuôn mặt này, đã thấy qua người này.

Đó chính là kẻ thối sáo dờ dẩn đứng trong vũng máu, hoảng sợ phát điên, cũng là kẻ còn sống sót duy nhất trong hỷ đường.

Lẽ nào y chính là hung thủ sát nhân?

Đinh Linh Lâm siết chặt hai tay, đột nhiên phát hiện một giọt máu tươi đang chậm chậm từ trong khoé mắt của y ứa ra. Chảy lăn trên khuôn mặt của y.

Gió lạnh thổi qua, nàng không khỏi rung mình một cái.

Nàng đột nhiên phát hiện ra người này đã là người chết.

Người chết thì làm sao nói được?

Người chết làm sao thối sáo?

Người chết tuyệt không thể nói càng không thể thối sáo.

Trong tay y vốn không có sáo.

Tiếng sáo vừa rồi từ đâu phát ra?

Đinh Linh Lâm từng bước lùi ra sau, vừa lùi được hai bước, đột nhiên một bàn tay đưa ra nhanh như chớp chụp lấy tay nàng.

Bàn tay lạnh buốt lạnh cứng.

Người chết sao vẫn có thể xuất thủ?

Tay của Đinh Linh Lâm cũng lạnh cóng, nàng cơ hồ như muốn ngắt đi.

Nàng không ngắt xỉu, tại vì nàng phát hiện ra bàn tay này là từ sau lưng người chết vươn ra.

Nhưng bàn tay này quả thật quá mạnh, còn lạnh hơn cả tay người chết.

Không những lạnh mà còn cứng, cứng hơn cả sắt.

Đây quả thật không giống tay người chết, Đinh Linh Lâm dụng hết khí lực toàn thân cũng vùng không thoát.

Từ sau thân người chết vang lên một giọng nói sắc nhọn:

- Có phải người rất muốn biết ta là ai phải không?

Đinh Linh Lâm gắng sức cắn chặt môi, đến nỗi ứa cả máu ra.

- Người nếu biết ta là ai, thì người phải chết.

Tay y càng xiết mạnh hơn:

- Bây giờ người còn muốn xem mặt ta nữa hay không?

Đinh Linh Lâm đột nhiên gắng hết sức gật đầu.

Một người nếu lọt vào tình cảnh như của nàng, thì cái chết còn có gì đáng sợ nữa?

Nàng nhìn chăm chăm bàn tay của người này, nàng nhìn trong bóng tối thấy bàn tay giống như kim loại phát quang.

Ống tay áo màu xanh, bên trên thêu một chóp núi.

“Bố Đạt Lạp thiên vương Cô Phong”.

Đinh Linh Lâm chợt cảm thấy ớn lạnh.

Nàng thậm chí mong rằng kẻ mà mình gặp thà là quỷ.

Trong giang hồ, tứ đại thiên vương của Ma giáo quả thật còn đáng sợ hơn cả quỷ.

Nàng không sợ chết.

Nhưng nàng cũng biết, một người nếu lọt vào trong tay Ma giáo thì sự tao ngộ đó chắc chắn còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Nàng từ bàn tay của người này nhìn thấy ống tay áo, rồi từ từ nhìn lên bên trên... nàng cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt của y.

Một khuôn mặt lãnh đạm, trắng bệch như người chết.

Trong ánh mắt Đinh Linh Lâm khuôn mặt này còn đáng sợ hơn cả người chết. Cuối cùng nàng nhin không nổi nữa, kêu lớn lên:

- Là người sao?

- Người không ngờ là ta à ?

- Người ..người chính là Bố Đạt Lạp?

- Không sai! Ta chính là Bố Đạt Lạp, chính là một chóp núi “cô lập vân tiêu, cao bất khả phán, cô phong chi vương”. Vô luận ai nhìn thấy chân diện mục của ta thì chỉ có hai con đường để chọn lựa.

- Hai con đường? Ngoài trừ tử lộ, lại còn có con đường khác nữa sao?

- Chỉ cần người chịu nhập giáo của bọn ta, là người của bọn ta thì có thể sống sót.

- Sống sót?

Đinh Linh Lâm đột nhiên cười nhạt rồi nói tiếp:

- Ta ít ra cũng đã nhìn thấy bảy tám kẻ ma giáo các người giống như một lũ mèo hoang bị người ta cắt mất đầu vậy.

- Bọn họ có chết cũng chết rất sung sướng.

- Sung sướng? Sung sướng gì chứ ?

- Tại vì kẻ nào giết bọn họ, cũng đều phải trả giá đắt.

Nghĩ đến vũng máu và thi thể trong hỷ đường. Đinh Linh Lâm cơ hồ nhin không nổi muốn nôn mửa.

Cô Phong thiên vương nói:

- Lúc này tuy người vẫn còn sống cũng chỉ sống không bằng chết, nhưng chỉ cần người gia nhập giáo của bọn ta, vô luận là người sống hay chết đều không có ai dám khinh nhục người.

Đinh Linh Lâm lại gắng sức cắn chặt môi, câu nói này thật sự đã làm nàng rung động.

Gần đây sự tủ cực mà nàng chịu đựng quả thật quá lớn.

Cô Phong thiên vương nhìn nàng đôi mắt như mắt chim ưng, chứa đựng vẻ mỉa mai khinh miệt lạnh lùng nói:

- Ta biết người thật sự không muốn chết, không ai thật sự muốn chết cả.

Đinh Linh Lâm gục đầu xuống.

Nàng còn trẻ vẫn chưa thật sự hưởng thụ cuộc sống, tại sao nhất định phải chết?

Một thiếu nữ phải chịu đựng sự tủ thân và giày vò, nếu có cơ hội để giày vò người khác, há không là một chuyện rất lấy làm sung sướng sao.

Điều dự này quả thật rất lớn.

Nữ nhân có thể cự tuyệt sự dụ hoặc này trên thế gian vốn không nhiều, huống hồ Đinh Linh Lâm vốn là một kẻ tranh cường hiếu thắng.

Cô Phong thiên vương đương nhiên biết điểm này thân nhiên nói:

- Người có thể suy nghĩ kỹ lưỡng, chẳng qua ta chỉ muốn nhắc người hai chuyện.

Đinh Linh Lâm lắng nghe.

Cô Phong thiên vương nói:

- Nếu nhập giáo của ta, không phải là chuyện dễ dàng. Người có một cơ hội như thế quả thật là vận may của người .

Y chậm rãi nói tiếp:

- Chỉ vì lúc này chính là lúc bốn giáo trung khai giáo môn, lập lại giáo tông, người bỏ lỡ cơ hội lần này nhất định sẽ hối hận suốt đời.

Đinh Linh Lâm đột nhiên hỏi:

- Có phải người muốn ta bá môn của người?

Cô Phong thiên vương ngạo nghễ nói:

- Có thể bá môn của ta cũng là vận may của người đấy.

Đinh Linh Lâm nói:

- Có phải ta hữu dụng đối với người không?

Cô Phong thiên vương không phủ nhận.

Đinh Linh Lâm nói:

- Ta có lợi gì đối với người?

Cô Phong thiên vương nói:

- Sau này người tất nhiên sẽ biết.

Đinh Linh Lâm nói:

- Bây giờ

Cô Phong thiên vương ngắt lời nàng nói:

- Người hữu dụng đối với ta, ta đối với người càng hữu dụng hơn. Giữa người với người vốn là sự lợi dụng lẫn nhau, người có giá trị nên bị người khác lợi dụng. Vì vậy người mới còn sống, ngoài ra ta nhấn người một chuyện.

Đinh Linh Lâm do dự rồi hỏi:

- Người nói người còn muốn nhắc ta thêm một chuyện à?

Cô Phong thiên vương nói:

- Người cũng chẳng cần đợi thêm Cát Bình lại cứu người, y tuyệt sẽ không cứu người, y tuyệt không dám.

Đinh Linh Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Cô Phong thiên vương nói:

- Vì y cũng là đệ tử của bốn giáo, đã nhập giáo từ nhiều năm trước.

Đinh Linh Lâm ngơ ngác.

Cô Phong thiên vương nói:

- Người không tin?

Đinh Linh Lâm quả thật không tin.

Nàng tuy quen Cát Bình không lâu, song nàng đối với con người này luôn luôn rất kính trọng.

Vì nàng biết Cát Bình là bằng hữu của Diệp Khải Nguyên, là một người rất có tài đức.

Nàng tuyệt không thể tin bằng hữu của Diệp Khải Nguyên lại là những kẻ tiểu nhân ti tiện đeo mặt nạ giả lành.

Nhưng Cát Bình đã đi tới, buông thõng tay, đứng ở bên cạnh Cô Phong thiên vương giống như nô tài đứng ở bên cạnh chủ nhân vậy.

Trong lòng Đinh Linh Lâm chợt cảm thấy nặng nề.

Cô Phong thiên vương lạnh lùng nói:

- Bây giờ người đã tin rồi chứ?

Đinh Linh Lâm tuy đã không thể không tin, nhưng nhịn không nổi vẫn muốn hỏi Cát Bình :

- Người thật sự là môn hạ của Ma Giáo à?

Cát Bình gật đầu thừa nhận.

Đinh Linh Lâm siết chặt hai tay cười nhạt nói:

- Ta vẫn cho rằng người luôn quan tâm giúp đỡ ta, luôn cho rằng người là bằng hữu của ta. Không ngờ người lại là loại tiểu nhân vô sỉ như vậy.

Vẻ mặt Cát Bình hoàn toàn không một chút biểu cảm, tựa như đã trở thành kẻ điếc vậy.

Đinh Linh Lâm lại nói:

- Người có biết rằng ta lúc nào cũng rất tôn trọng người, không những tôn kính y đạo của người mà còn tôn kính người như một quân tử. Tại sao người tự cam đoạ lạc như vậy?

Cô Phong thiên vương nói:

- Gia nhập bốn giáo không phải là tự cam đoạ lạc.

Đinh Linh Lâm thở dài nói:

- Tốt, rất tốt. Người hãy mau chóng giết chết ta đi.

Cô Phong thiên vương nói:

- Người đã quyết định?

Đinh Linh Lâm nói:

- Đúng vậy!

Cô Phong thiên vương nói:

- Người thà chịu chết à?

Đinh Linh Lâm nói:

- Đúng vậy!

Cô Phong thiên vương cũng không khỏi lấy làm kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Đinh Linh Lâm lại kêu lên:

- Tại vì bây giờ ta đã biết, vô luận ai gia nhập Ma giáo của các người đều sẽ trở thành kẻ tiểu nhân ti tiện vô sỉ.

Tròng mắt của Cô Phong thiên vương như co rút lại, y chậm rãi nói:

- Người không muốn suy nghĩ kỹ thêm nữa à?

Đinh Linh Lâm kiên quyết nói:

- Ta chẳng cần phải suy nghĩ thêm gì cả.

Cô Phong thiên vương nhìn nàng đột nhiên thở dài nói:

- Cát Bình!

Cát Bình đáp:

- Có!

Cô Phong thiên vương nói:

- Cái mạng y thị vừa rồi được người cứu phải không?

Cát Bình đáp:

- Đúng!

Cô Phong thiên vương lại nói:

- Vì vậy người đã chẳng cần phải mua mạng của y thị?

Cát Bình đáp:

- Phải!

Cô Phong thiên vương nói;

- Vậy bây giờ người có thể đem cái mạng của y thị đi!

Cát Bình nói:

- Phải!

Y chậm rãi bỏ Vạn Bảo rương xuống, cây dù càn khôn bên tay phải của y nhắm tới giữa hai lông mày của Đinh Linh Lâm điểm vào.

Rương Vạn Bảo dùng để cứu nhân, dù càn khôn dùng để sát nhân.

Động tác sát nhân của y rất nhanh và chuẩn xác. Y hiểu rõ hơn mọi người khác, những nơi nào trên thân thể của một người thật sự là chỗ hiểm chết người.

Điểm giữa hai lông mày thật sự là một chỗ hiểm chết người.

Không ai có thể chịu đựng nổi đòn này, nhưng Đinh Linh Lâm lại không tránh né, lại cười nhạt nghênh tới, nàng đã biết không cách gì tránh được.

Bàn tay của nàng vẫn còn bị bàn tay sắt thép của Cô Phong thiên vương siết chặt.

Mũi sắt của dù càn khôn lướt tới trước mắt của Đinh Linh Lâm như điện chớp, đột nhiên nghe thấy một tiếng “băng” vang nhẹ lên, mơ hồ như có hai cây kim thép bắn ra.

Chuyện tiếp theo, diễn biến nhanh đến nỗi nàng không cách gì nhìn thấy rõ.

Nàng chỉ thấy bàn tay của Cô Phong thiên vương đột nhiên buông ra, y đột ngột nhảy vọt lên trở người trên không. Nàng còn phảng phất nhìn thấy khi thân hình Cô Phong thiên vương vọt lên, đuôi tay vỗ lên trên vai Cát Bình một cái, chiêu này nhanh như điện chớp, nàng thật sự không nhìn thấy rõ.

Chuyện mà nàng duy nhất còn nhìn thấy rõ là Cô Phong thiên vương đã đi rồi, Cát Bình đã ngã gục xuống nhưng còn nàng thì vẫn đứng an lành tại chỗ.

Nàng thật sự không hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Đêm càng khuya, gió càng lạnh, cái chụp đèn rách nát đó vẫn còn đang lắc lư trên cành cây khô, thi thể của người thổi sáo cũng còn đó.

Cô Phong thiên vương mất hút trong bóng đêm.

Cát Bình nằm gục trên mặt đất, ho sù sụ liên tục. Mỗi tiếng ho vọt ra một ngụm máu.

Khi gió thổi qua vai y, lớp y phục trên vai đột nhiên có một miếng bị gió thổi thành tro, lộ ra một dấu tay.

Dấu tay đỏ tươi.

Đinh Linh Lâm xưa nay chưa bao giờ nhìn thấy chưởng lực đáng sợ như vậy, nhưng hiểu rõ chuyện này đã xảy ra như thế nào.

Nàng vẫn còn sống vẫn còn an lành đứng ở đây. Chỉ vì Cát Bình không những không giết nàng mà còn cứu nàng.

Y bất chấp nguy hiểm tính mạng cứu nàng, mạng sống lúc này mong manh như sợi tơ, ân tình cứu mạng này giống như một cây kim đâm đau nhói trái tim nàng.

Vô luận là bi thương hay là cảm kích, chỉ cần một xung đột tình cảm quá cường liệt cũng sẽ trở thành một chiếc kim nhọn đâm vào tim người.

Nàng quì xuống ôm lấy Cát Bình .

Trái tim nàng đang đau nhói, dạ dày như co thắt lại, nhưng hoàn toàn không biết phải giúp đỡ ân nhân cứu mạng mình như thế nào.

Những giọt nước mắt của nàng nhỏ lên thân thể của y.

Cát Bình thở hổn hển cố gắng nén tiếng ho lại, đột nhiên nói:

- Nhanh ...mở nhanh chiếc rương của ta ra.

Đinh Linh Lâm lập tức chụp lấy cái rương mở ra.

Cát Bình nói:

- Bên trong có một bình gỗ màu đen phải không.
- Có.

Đinh Linh Lâm vừa lấy ra. Cát Bình liền chụp lấy, cắn gãy cổ bình, đổ cả bình thuốc vào trong miệng.

Sau đó hơi thở dồn dập hỗn hển của y dần dần ổn định điều hòa lại.

Đinh Linh Lâm cũng thở ra nhẹ nhõm.

Rượu Vạn Bảo, dù càn khôn, Diêm Vương không cách gì quản. Người mà ngay Diêm Vương cũng không quản nổi đương nhiên sẽ không chết.

Y đã có thể cứu được mạng của người khác thì đương nhiên cũng có thể cứu được chính mình.

Nhưng sắc mặt của Cát Bình vẫn còn đáng sợ, thần sắc trong mắt đã tiêu tán.

Lúc này sắc mặt của y không dễ nhìn hơn sắc mặt kẻ thổi sáo bao nhiêu.

Đinh Linh Lâm không khỏi âu lo cho Cát Bình :

- Ta đỡ người đi về quán trọ nhé?

Cát Bình gật đầu nhưng vừa mới đứng dậy thì đã ngã xuống, lại phun ra một ngụm máu.

Đinh Linh Lâm nghiêng chặt răng cắn hận nói:

- Tại sao hấn lại độc ác như vậy, tại sao lại hạ độc thủ như vậy?

Cát Bình đột nhiên cười nói:

- Tại vì ta cũng hạ độc thủ hấn.

Đinh Linh Lâm không hiểu nàng vốn không nhìn thấy Cát Bình xuất thủ.

Cát Bình nói:

- Người hãy nhìn chiếc dù của ta.

Đinh Linh Lâm đưa mắt nhìn.

Cát Bình nói:

- Người hãy nhìn cán dù.

Đinh Linh Lâm lúc này mới phát hiện cán dù màu đỏ, đỉnh đầu cán có một cái lỗ.

Nàng cuối cùng hiểu rõ:

- Bên trong chứa ám khí à?

Cát Bình cười nhưng nỗi đau khổ đã khiến cho nụ cười của y xem ra còn khiến người khác bị thương hơn cả lúc khóc:

- Bên trong không những có ám khí mà ám khí lại còn rất độc.

Dù càn khôn của y vốn là vũ khí sát nhân. Y nói tiếp:

- Khi ta nhắm đến người xuất thủ, thì cán dù lại nhắm đến y.

Đinh Linh Lâm hoàn toàn hiểu rõ:

- Khi người dùng mũi dù đâm ta, thì ám khí trong cán dù phóng ra?

Cát Bình gật đầu, dường như muốn cười lớn:

- Hắn có nằm mộng cũng không ngờ ta sẽ nhắm hắn xuất thủ, tóm lại hắn đã mắc mưu của ta.

Mắt Đinh Linh Lâm sáng lên:

- Hắn đã trúng ám khí của người?

Cát Bình gật đầu nói:

- Vì vậy chưởng lực của hắn tuy đáng sợ nhưng bọn ta cũng khỏi cần phải sợ hắn.

000

Ánh đèn trong hỷ đường âm u ảm đạm, nhưng còn trong quán trọ Hồng Tân cũng chỉ còn lại nơi này còn có đèn.

Vì vậy Đinh Linh Lâm đành phải dẫn Cát Bình đến nơi này, nơi đây tuy không có giường nhưng có bàn.

Vết máu trên đất đã khô rồi, nàng tìm thấy tấm chăn bông từ trong phòng thu chi, đắp trên người Cát Bình.

Sắc mặt của y trông vẫn còn rất đáng sợ, chỉ cần ho một tiếng góc miệng vẫn còn có những sợi máu ứa ra.

May mà y vẫn còn có rượu Vạn Bảo cứu mạng.

Đinh Linh Lâm nhìn vẻ thống khổ trên mặt y nhin không nổi hỏi:

- Trong rượu còn có thuốc khác, người có thể uống để dễ chịu hơn không?

Cát Bình lắc đầu, gượng cười nói:

- Thuốc nguy hại có rất nhiều loại, nhưng thuốc thật sự có thể cứu mạng thông thường chỉ có một loại.

Đinh Linh Lâm cũng gượng cười nói:

- Bất kể như thế nào, người nhìn chung cũng đã tự cứu mạng mình.

Cát Bình đưa mắt nhìn nàng, từ từ nhắm mắt lại mơ hồ như muốn nói gì nhưng không nói ra lời.

Đinh Linh Lâm nói:

- Ta biết người nhất định sẽ mau chóng lành bệnh, vì người thật sự là một người tốt.

Cát Bình lại cười.

Đinh Linh Lâm lại mong rằng thà y đừng cười, vì nụ cười của y khiến người khác lại cảm thấy đau khổ.

Gió lạnh như dao cắt.

Đinh Linh Lâm đã đóng toàn bộ cửa sổ lại, gió lạnh buốt như dao đâm vẫn còn len lỏi vào từ khe cửa sổ.

Nàng đột nhiên nói:

- Người biết ta đang nghĩ gì không?

- Người muốn uống rượu?

Đinh Linh Lâm cười, lần này cười thật sự. Nàng đã nhìn thấy trong góc phòng có bày mấy hũ rượu.

Nàng bưng lại một hũ, mở bung nắp ra.

Rượu rất thơm, Đinh Linh Lâm ngửi thấy hương rượu, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau nhói, đây vốn là hỷ tửu của nàng lúc này ư?

Rượu tuy thơm nhưng nàng làm sao có thể nào uống được.

Nàng nghĩ đến Quách Định, nghĩ đến Diệp Khải Nguyên, nghĩ đến Hàn Trinh đi tìm rượu cho Diệp Khải Nguyên. Nàng đương nhiên không biết Hàn Trinh vẫn còn chưa chết.

Nàng chỉ biết nếu không phải là nàng đâm Diệp Khải Nguyên một dao thì Hàn Trinh sẽ không chết. Nàng cũng biết nếu không phải là tà pháp của Ma giáo, nàng có chết cũng không đâm Diệp Khải Nguyên dao đó.

“Ma giáo ...”.

Nàng nhin không được hỏi:

- Loại người như người sao lại nhập Ma giáo?

Cát Bình trầm mặc cuối cùng thở dài một tiếng gượng cười nói:

- Tại vì ta là người như thế, vì vậy mới nhập ma giáo.

- Do người cam tâm tình nguyện ?

- Phải!

Đinh Linh Lâm cũng đành gượng cười tiếp:

- Ta thật không hiểu nổi.

Cát Bình nói:

- Có lẽ vì ngươi vốn không biết ta là người như thế nào?

Đinh Linh Lâm nói:

- Nhưng ta biết ngươi tuyệt không phải là kẻ tiểu nhân hiểm độc như bọn họ.

Cát Bình lại trầm mặc rất lâu mới chậm rãi nói:

- Ta học y, vốn là để cứu chính ta. Vì ta phát hiện các danh y trên thế gian mười người hết chín là kẻ xuẩn ngốc.

Đinh Linh Lâm nói:

- Ta biết.

Cát Bình nói:

- Nhưng về sau ta học y không phải để cứu chính ta nữa, mà cũng không phải để cứu người.

Đinh Linh Lâm hỏi:

- Vậy ngươi vì cái gì?

Cát Bình nói:

- Về sau này ta học y chỉ vì ta đã hoàn toàn nhập ma.

Vô luận làm chuyện gì nếu quá trầm mê đều sẽ nhập ma.

- Vì vậy mà ngươi nhập Ma giáo?

Cát Bình nói:

- Trong Ma giáo tuy có rất nhiều tà thuật sát nhân đáng sợ, nhưng cũng có rất nhiều bí phương cứu mạng thần kỳ. Tỷ như nhiếp hồn đại pháp của bọn chúng, nếu dùng chính xác khi liệu thương trị bệnh thường có thể thu được những hiệu quả đặc biệt không tưởng nổi.

Nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, vô luận làm chuyện gì cũng đều như thế cả.

- Nếu ngươi dùng chính xác thạch tín cũng là hương dược cứu mạng.

- Nhưng nhiếp hồn đại pháp của bọn chúng có ích lợi gì trong trị bệnh?

Đinh Linh Lâm vẫn không hiểu.

Cát Bình nói:

- Y giả ý dã, câu này người có hiểu không?

- Không hiểu.

- Nói ra, ý chí của chính mỗi con người. Nếu kiên cường thì luôn có thể quyết định chuyện sinh tử của mình.

Điều giải thích này của y không những thâm ảo mà còn rất mới mẻ, y vẫn biết chắc chắn Đinh Linh Lâm nghe vẫn còn chưa hiểu.

Vì vậy y lại giải thích:

- Điều này nói ra một người bệnh hoạn có thể sống sót được hay không ít nhất phải xem bản thân y có muốn sống tiếp nữa hay không?

Đinh Linh Lâm cuối cùng đã hiểu ra, vì nàng hốt nhiên nghĩ tới một ví dụ rất hay. Nàng nghĩ tới Quách Định. Nếu nàng không kích phát ý chí cầu sinh của Quách Định khỏi cần đợi người ma giáo hạ thủ y sớm muộn cũng chết.

Tim nàng nhói đau, nhịn không được, bưng hủ rượu lên uống một ngụm lớn.

Cát Bình đột nhiên nói:

- Cho ta uống một ngụm.

Đinh Linh Lâm nói:

- Thương tích của người nặng như vậy còn có thể uống được rượu sao?

Cát Bình cười cười nói:

- Uống hay không uống đều như nhau cả, tại sao lại không uống chứ?

Trong lòng Đinh Linh Lâm chợt trở nên nặng nề:

- Tại sao uống hay không uống đều như nhau? Thuốc mà người vừa uống lẽ nào không có công hiệu?

Cát Bình không trả lời, cũng chẳng cần trả lời.

Đinh Linh Lâm đột nhiên phát hiện sắc mặt trắng xanh của y đã trở nên đỏ rực nóng bừng giống như bị lửa thiêu đốt vậy.

Bình thuốc vừa rồi, hiển nhiên không thể cứu được mạng y. Chẳng qua chỉ tạm thời giữ cho y cầm cự một chút mà thôi.

Nhìn cái sắc mặt càng người càng đáng sợ của y, nước mắt Đinh Linh Lâm đột nhiên tuôn trào, nói:

- Người ...người cảm thấy như thế nào?

- Ta cảm thấy rất khỏe.

Cát Bình nhắm hai mắt lại nói:

- Ta đã nói, ta đã lớn tuổi rồi đã không còn có gì phải sợ cả.

Y không sợ chết, không sợ một chút nào cả.

Đinh Linh Lâm đột nhiên hiểu rõ người mà y lo lắng vừa rồi không phải bản thân y mà là nàng.

Điều này giống như một cây kim đâm vào tim nàng.

Nàng không biết nên nói gì nữa, cũng không biết nên làm thế nào để có thể báo đáp ân tình này.

Cát Bình đột nhiên cười cười nói:

- Ta đã nói, đối với y đạo ta đã nhập ma, vì vậy ta không có bằng hữu, cũng không có thân nhân tại vì ta không quan tâm đến bất cứ người nào cả.

Nhưng y lại quan tâm đến Đinh Linh Lâm .

Nàng biết, nàng đã nhìn thấy ra nhưng không biết tại sao?

Vô luận như thế nào, y đã già niên kỷ giữa họ quả thật kém xa, đương nhiên sẽ không có loại tình cảm mà ngay đến nghĩ nàng cũng không dám .

Y quan tâm đến nàng, có lẽ chẳng qua giống như sự quan tâm của phụ thân đối với nữ nhi.

Nhưng Cát Bình đã mở to mắt ra đang nhìn chăm chú nàng.

Sắc mặt y càng đỏ hơn, trong ánh mắt cũng phảng phất có một ngọn lửa bùng cháy, ngọn lửa này đã khiến cho y mất đi sự lãnh đạm và trấn định thường lệ.

Y đã dần dần không cách gì khống chế được lý trí của y nữa.

Đinh Linh Lâm bất giác ý thức ra, né tránh ánh mắt của y, không dám nhìn y nữa.

Cát Bình đột nhiên cười cười, cười rất là buồn thảm nói:

- Ta đã là một lão nhân, niên kỷ của bọn ta quả thật cách nhau quá xa, nếu không thì

Nếu không thì thế nào? Y không nói ra nhưng cũng không cần phải nói.

Đinh Linh Lâm cũng hiểu rõ ý của y, cũng như đã hiểu rõ tình cảm của y.

Lão nhân cũng là người. Chỉ cần là người thì tất có sự yêu thích.

Lão nhân cũng giống như thanh niên, đều có tình cảm, có khi tình cảm của bọn họ thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả thanh niên, sâu sắc hơn vì bọn họ đã hiểu rõ cái đáng quý của loại tình cảm này, vì bọn họ đối với loại tình cảm này đã có tâm trạng được mất, khi còn chưa có được nó thì luôn e sợ nó mất đi.

Nhưng Cát Bình tóm lại không phải là người bình thường, vẫn không hoàn toàn mất đi lý trí. Vì vậy y chỉ buông một tiếng thở dài, thản nhiên nói:

- Bất kể như thế nào, người cũng không cần lo lắng cho ta, ta vừa rồi đã có nói, ta không có bằng hữu cũng không có thân nhân... chuyện sống chết của ta vốn hoàn toàn không có quan hệ gì với người khác.

“Nhưng có quan hệ đến ta.” mũi kim trong trái tim Đinh Linh Lâm đâm càng sâu hơn.

Nếu không phải vì nàng, thì y sẽ không chết, nếu không có y, nàng đã sớm chết rồi, chuyện sống chết của y làm sao lại không có quan hệ đến nàng chứ, nàng làm sao có thể nhìn y chết được? Nhưng nàng có cách gì cứu y đây?

“Một người bệnh nặng, có thể sống được nữa hay không, ít ra phải xem bản thân y còn muốn sống nữa hay không”.

Những lời nàng phảng phất đột nhiên vang lên ở bên tai Đinh Linh Lâm, nàng biết bây giờ y không muốn sống nữa, y đã là lão nhân, y không có bằng hữu cũng không có thân nhân, thậm chí ngay tình cảm ở bên trong cũng không dám nói với người bên ngoài.

Cát Bình chợt kêu lên:

- Người đi đi...đi mau đi
- Tại sao người muốn ta đi ?
- Vì ta không thích người khác nhìn thấy bộ dạng ta khi chết.

Thân thể của Cát Bình đã bắt đầu co giật, rõ ràng là đang cố gắng không chế chính mình:

- Vì vậy người nhất định phải đi.

Đinh Linh Lâm siết chặt hai tay lại, tay trái siết lấy tay phải, tựa như sợ rằng quyết tâm của chính mình sẽ thay đổi.

- Ta không đi!

Nàng đột nhiên kêu lớn:

- Dứt khoát không đi!
- Tại sao?

Bàn tay của Đinh Linh Lâm siết càng chặt hơn:

- Tại vì ta muốn cưới người .

Cát Bình giật mình mở to hai mắt ra nhìn Đinh Linh Lâm nói:

- Người nói gì?
- Ta nói ta muốn lấy người nhất định phải lấy người .

Nàng quyết tâm thật sự.

Trong giây phút này nàng đã quên Quách Định quên tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện.

Trong giây phút này nàng chỉ biết có một chuyện.

Nàng tuyệt không thể như thế này nhìn Cát Bình chết trước mặt nàng, chỉ cần có thể cứu được y, nàng sẽ sẵn sàng làm mọi chuyện không chút đắn đo suy nghĩ. Nàng vốn là một thiếu nữ tình cảm phong phú, nàng hành động vốn bất chấp tất cả. Người khác có thể khinh khi nàng, hãm hại nàng, nàng cũng sẽ mau chóng quên đi, như chỉ cần ai đó làm ơn với nàng dù một chút thôi thì nàng cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng.

Chuyện mà nàng làm có thể rất hồ đồ, hết sức sai lầm, nhưng nàng chắc chắn là một con người rất khả ái, vì nàng có một trái tim tuyệt đối lương thiện.

- Người muốn cưới ta à?

Cát Bình cười một nụ cười, mang ba phần chua chát, ba phần cảm kích còn ba phần kia là gì? Chính y cũng không biết, cũng không phân rõ được, y không còn là người hoàn toàn tỉnh táo nữa.

Đinh Linh Lâm bật dậy, nàng đột nhiên phát hiện ra ngọn đèn sáng duy nhất ở đây chính là đôi Long Phụng hoa chúc. Đây vốn là sự chuẩn bị cho nàng và Quách Định, chính ở trước đôi long phụng hoa chúc nàng Quách Định đã ngã gục xuống trong bộ kiết phục tôn lang.

Lúc này, đôi hoa chúc vẫn còn chưa cháy hết, nàng đã sắp cưới một con người khác.

Nếu người khác muốn làm chuyện này. Vô luận ai cũng sẽ cho rằng con người này là một kẻ điên vô cảm, vô tình. Nhưng Đinh Linh Lâm không phải là người khác, vô luận ai đối với nàng cũng đều có sự thương xót và cảm thông. Tại vì nàng làm như vậy không phải là vô tình mà là hữu tình, không phải là báo phục mà là hi sinh, nàng không tiếc hi sinh hạnh phúc cả đời của mình để báo đáp ân tình của người khác đối với nàng. Ngoài trừ điều này ra nàng thật sự không biết còn có cách gì khác có thể cứu Cát Bình được hay không?

Cách này tất nhiên không nhất định có công hiệu, cách suy nghĩ này cũng rất là hoang đường ấu trĩ. Nhưng một người nếu chấp nhận hy sinh chính mình để cứu người khác, thì như thế chuyện người đó làm vô luận là sai lầm ấu trĩ như thế nào cũng đều đáng được tôn kính.

Vì sự hi sinh này mới là sự hi sinh thật sự mà người khác đã không chịu làm mà cũng làm không nổi.